

да се радујемо и веселимо у њему (Пс 118, 24). Ова духовна радост је присутна у свакој крштеној души, независно од било каквих спољашњих услова. Радост Васкрсења се доживљава подједнако у миру и у рату, у слободи и у ропству, у богатству и у сиромаштву, било да смо у својим домовима или прогнани из њих.

Преподобни Јустин Ђелијски каже: Васкрсење Господа Исуса Христа потиснуло је сва дела, сва чуда, сву догматску биографију Христову и силом своје неизмерне вредности наметнуло себе за центар хришћанства. Ако се хришћанство може свести на догађај, онда је тај догађај – Васкрсење Христово. Ако се хришћанство може сабрати у један дан, онда то није дан Рођења Христовог, већ дан Васкрсења Његовог. Ако хришћанство има почетак у времену, онда оно не почиње од Витлејема, већ од Васкрсења.

Ми хришћани смо позвани да својим животом сведочимо Распетог и Васкрслог Христа, да Га својим животом проповедамо и да подстичемо и друге на веру у Васкрсење, јер је објављивање ове Благости целом свету својствено природи једне, свете, саборне и апостолске Цркве. На то нас позива и сам Христос који је рекао својим ученицима: *Идите по свему свету и проповедајте Јеванђеље сваком створењу* (Мк 16, 15). Тако је и циљ хришћанског сведочења спасење сваког човека без разлике. То је увек сведочење о Христу Распетом и Васкрсом, о Његовом присуству у нама и међу нама, то јест у Цркви и Црквом, благодатном силом Духа Утешитеља, како је говорио блажене успомене Владика Атанасије Јевтић.

Много је, драга браћо и сестре, горчине и туге у нашем народу услед многих искушења кроз које смо прошли и пролазимо, па и због овог вируса али и других болести и недаћа, које нам односе наше драге и миле. Ипак, нипошто не смемо пасти у очајање и изгубити веру. Жив је наш Бог и живеће душа наша уколико смо са Богом. Стога се молимо Васкрсом Христу да нас сачува од искушења, да нас сачува од мржње и злих дела, а да нас научи

љубави којом је Он заволео овај свет и човека као круну свога стварања. Васкрсли Христос ће нам дати радост када нас сналазе туга и невоље само ако будемо у стању да препознамо бол и патњу ближњег и покајемо се за своје грехе. Тада наш труд неће бити узалудан него ће нам бити на спасење и на вечни живот.

Не заборавимо, драга браћо и сестре, да смо призвани да будемо миротворци у овом немирном времену. Где год да се налазили и шта год радили, позвани смо да сведочимо Бога који нам даје мир. И Он сам јесте Мир наш (Рим 16, 20; Еф 2, 14)! Иако смо сви различити, не смемо никада да превидимо да смо сви створени по лику Божијем и да смо позвани да будемо једно у Христу. Ономе који посрне треба пружити руку, наравно ако хоће да је прихвати, а не гурнути га још дубље у пропаст. Оболеле и потребите треба увек посетити и неговати, а залуталог ваља упутити на прави пут. Чинећи тако, показаћемо да се у нашим делима пројављује Господ који нам је рекао како је наша мисија да будемо светлост свету (Мт 5, 16).

Изнад свега, децо наша духовна, нека наш живот буде стално благодарење Богу на свему и за све! Јер, шта бисмо друго и веће могли да принесемо Васкрслome Христу који нас из таме преведе у светлост познања и из смрти у вечни живот? Заједно са анђелима и свима светима на небу, а уједно и са нашом браћом и сестрама на земљи, запевајмо победну песму и у празничној радости поздравимо једни друге сверадосним речима:

ХРИСТОС ВАСКРСЕ - ВАИСТИНУ ВАСКРСЕ!

Ваш молитвеник у васкрсом Христу увек одани,
ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ

Ј. Са Јован

ЈОВАН

**ПО МИЛОСТИ БОЖИЈОЈ ПРАВОСЛАВНИ
ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ**

**СВЕШТЕНСТВУ, МОНАШТВУ И СВОМ ВЕРНОМ
НАРОДУ ОВЕ БОГОМ ЧУВАНЕ ЕПАРХИЈЕ
ШУМАДИЈСКЕ, БЛАГОДАТ ВАМ И МИР ОД
БОГА ОЦА, БОГА СИНА И БОГА ДУХА СВЕТОГА
УЗ СВЕРАДОСНИ ВАСКРШЊИ ПОЗДРАВ:**

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

*Људи ликујуће, народи чујуће;
Христос васкрсе, радости донесе!*

Овим сверадосним клицањем, драга и Христу верна децо духовна, ево и ове године дочекујемо и прослављамо највећи хришћански празник, који се у црквеним песмама назива *Празник над њразницима* и *Славље над слављима*. Празник Васкрсења Христовог довршава и осмишљава све остале хришћанске празнике. Дан Васкрсења Христовог је жижа наше вере: „дан један“, дан једини, дан који превазилази наше уобичајено мерење времена, „дан осми“, како се назива у старим хришћанским списима. Ово је дан у коме не постоји ништа тамно, он нема сенке већ је сав изаткан и испуњен светлошћу; то је дан свеопште наде јер представља икону Будућег века. Свети Василије Велики у свом делу *О Духу Светиом* овај дан пореди са стањем које ће следити садашњем времену, са бескрајним даном који не препознаје ни вече ни јутро, са непролазним и незалазним веком.

Христово Васкрсење даје смисао нашој вери и ослобађа нас од греха. Апостол Павле је, надахнут Духом Светим, записао: *А ако Христос не уста, узалуд је вера ваша, још стје у пресима својим* (1 Кор 15, 17). Обично, хришћани повезују опроштај грехова са Христовом смрћу на крсту. Међутим, тек Васкрсење даје смисао и снагу Христовој смрти. Дакле, апостол Павле каже како је наша вера у искупљење од греха узалудна ако Христос није устао из мртвих, јер је за опроштај грехова неопходна служба Васкрслог Првосвештеника у нерукотвореној светињи. Зато што је васкрсао из мртвих, Христос као Божански свештеник приноси управо Самога Себе за грешнике који се кају (Јев 10, 12–22). Даље, Свети апостол Павле говори: *Ако се само у овом живоју уздамо у Христа, најнесрећнији смо од свију људи* (1 Кор 15, 19). Због тога, јер Христово Васкрсење је гаранција васкрсења верних и новог, бољег света који ће доћи када Христос буде дошао по други пут на земљу да једном за увек установи своје Царство (Отк 21, 2–4; 22, 12).

Васкрсење Христа Господа јесте једна историјска стварност која се збила одређеног дана и у одређено време, али је оно истовремено и почетак једне нове стварности, Царства небеског, стварности која непрекидно траје, којој нема и неће јој бити краја. Христово Васкрсење догодило се пре око две хиљаде година, али га ми вером доживљавамо као да се догодило овог тренутка. Иако истински мртав телом и погребен још од Великог петка, Спаситељ се показао јачи од смрти, те га смрт није могла, попут осталих људи, задржати у своме царству као плен.

Животни смисао сваког хришћанина јесте да своју личност учини саставним, органским делом Тела Васкрслог Христа, односно Цркве. Учини ли то, њему није потребно доказивати васкрсење из мртвих, јер већ има осећање у себи да је бесмртан и вечан. *Први је човек од земље земљан; други је човек Госиод с неба. Какав је Земљани шакви су и земљани; и какав је Небески шакви су и небески* (1 Кор 15, 47–48; сравни Рим 8, 29; 2 Кор 4, 4; 3, 18).

Ако је Христос васкрсао, онда је непотребно питати да ли ће васкрснути они који су се крштењем у Христа обукли и постали Његови сутелесници. Људска привременост добија свој непролазни смисао и значај у Васкрсењу; смртно биће добија свој смисао када се обуче у бесмртност, распаљиво када се обуче у нераспаљивост; а сви људи, све што живи, што је живело и што ће живети – добија свој завршни, свој вечни смисао у Васкрслом Христу, једином Победиоцу смрти и греха, пакла и ђавола (1 Кор 15, 53–56). Хришћани не собом, већ Христом побеђују грех и смрт и васкрсавају из гроба саможивог егоизма. Христос је њихово васкрсење и живот (1 Кор 15, 57; Рим 8, 37) и у Њему они имају све, Он је и Алфа и Омега (Отк 1, 8), Он је глава у телу Цркве, Прворођени, Васкрсли из мртвих, да Он буде у свему први (Кол 1, 18).

Могућност човековог васкрсења најбоље илуструје и сведочи праведни Лазар кога је Христос васкрсао, а то потврђују они који су томе присуствовали (Јн 11, 32–46; 12, 17–19). Васкрсли Лазар је жива проповед о свеопштем Васкрсењу. Гледа-

јући њега васкрслог, многи Јевреји су поверовали у Исуса. Зато су се њихови главари свештенички договорили да и Лазара убију и тиме уклоне тако речиту проповед о Исусу – Васкрситељу мртвих (Јн 12, 10–11). О томе да мртви васкрсавају сведочи и Јаир чију јединицу Исус подиже са одра (Мк 5, 22–43; Мт 9, 18–25; Лк 8, 41–56). Сведочи и Најинска удовица чијег сина васкрсава милостиви Господ (Лк 7, 11–15).

Васкрсење Христово до тада безнадежно човеково срце испуњује живом надом, небивалом надом и радошћу (1 Пет 1, 3). Без Христовог Васкрсења живот би био бесмислен, страдања би била узалудна, патње би биле неподношљиве. Ако Христос не уста – узалуд вера наша (1 Кор 15, 14), узалуд страдања, узалуд сав живот.

Васкрсењем се показује смисао и циљ постојања сваког човека, сваког људског бића овде на земљи, а то је да је човек створен за бесмртност и вечни живот, а не за смрт. До Господа Христа и Његовог Васкрсења смрт је царовала над родом људским, гутала је и млела човека за човеком, генерацију за генерацијом. Васкрсењем Христовим смрт, највећи непријатељ човека, побеђена је и људима је отворен и пропуњен пут у живот вечни. О томе сведоче наши храмови и наши гробови. Ми се у храмовима не обраћамо мртвима него живима. Када призивамо у молитвама Пресвету Богородицу, Светог Јована Крститеља, када се молимо Светом Николи, Светом Ђорђу, Светој Петки, ми се молимо живим личностима које су Богу угодили и које пред Богом имају смелост, а према нама љубав да се за нас моле и заузимају. Када одлазимо на гробове наших драгих покојника, ми идемо у походе живима, а не мртвима. Ми према њима исказујемо нашу љубав, наше поштовање, наше старање за њих. То су наше молитве, то су молитве Цркве, то су парастоси и помени. Ми се према њима односимо као и према нашим живим сродницима.

Због свега овога, драга наша децо духовна, празник Васкрсења Христовог се доживљава као најрадоснији празник, као *дан који створи Госиод*